

Arrest

nr. 183 921 van 16 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die *loco* advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 22 augustus 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 25 augustus 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 11 januari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 3 mei 2016 en op 14 oktober 2016.

1.3. Op 24 november 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 25 november 2016 aangetekend verzonden.
De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u op 11 juni 1989 geboren in Bagdad, Irak. U bent een soennitische moslim van Arabische origine. U groeide op in de wijk Jamiyah. U heeft uw zesde middelbaar niet beëindigd, maar ging werken in een restaurant. In 2007 was u op weg om sigaretten te kopen toen u voorbij het huis van een parlamentslid kwam. De bewaker vroeg wat u kwam doen. Hij was niet gediend met uw uitleg dat u sigaretten ging kopen en vroeg uw identiteitskaart. Toen hij zag dat u van de el Dulaimi-stam was, sleurde hij u mee neer binnen. U moest in een hoek gaan zitten. Een half uur later kwam er iemand van de wijk, die u kende, langs en hij zag u zitten. Hij praatte met de verantwoordelijke en deze liet u uiteindelijk gaan. U ging de volgende dag naar Syrië. U bleef er een vijftal maanden en keerde vervolgens terug naar Bagdad. U heeft geen verder problemen meer gehad met het parlamentslid. Eind 2013 vertrok uw broer S.(...) S.(...) naar Turkije. Hij werd bedreigd omdat hij had samengewerkt met de Amerikanen op de luchthaven. Zes maanden later zette hij zijn reis verder naar Oostenrijk waar hij nog steeds verblijft. In september 2014 beschikte u over voldoende kapitaal om uw eigen restaurant in de wijk Jamiyah te openen. Eind januari 2015 eiste de verantwoordelijke van de gemeenteraad 800 dollar omdat u niet de toestemming had om in de hoofdstraat uw restaurant uit te baten. U betaalde gedurende twee maanden het gevraagde bedrag en weigerde de derde maand te betalen. U werd vervolgens verplicht u te verplaatsen van de hoofdstraat naar een zijstraat. Zowel de leden van de gemeenteraad, de politieagenten als de militairen kwamen geregeld sandwiches halen zonder te betalen. In april 2015 opende de sjiitische militie Abou Fadel el Abbas een vestiging tegenover uw restaurant. De militieleden kwamen eveneens op geregelde tijdstippen eten halen zonder te betalen. U weigerde hen gratis sandwiches te geven. In mei 2015 werd u gevraagd u aan te sluiten bij de militie en in Anbar te gaan vechten. U weigerde dit. S.(...) R.(...), de verantwoordelijke van de militie, zei dat u zich dit zou beklagen. Op 13 juni 2015 ontdekte de militie dat u alcohol verkocht in uw restaurant waarna ze de boel kort en klein sloegen. Ook u kreeg hierbij de nodige klappen. Toen een politiepatrouille langskwam verslapte de aandacht van de militieleden en u slaagde erin te ontsnappen. U dook onder bij een vriend. Nadat u via uw moeder vernam dat de militie u thuis was komen zoeken, vluchtte u op 14 juni 2015 naar uw tante in Kirkuk. U bleef er een maand en probeerde er een nieuwe zaak op te richten. Dit lukte niet en bovendien was de veiligheidssituatie in de stad niet stabiel. Op 30 juli 2015 stuurde uw vader een nieuwe identiteitskaart op en ging u naar Suleimaniya. U reisde vandaar verder naar Turkije. U stak de zee over naar Griekenland en reisde verder via de Balkanroute naar België waar u op 22 augustus 2015 aankwam. U vroeg op 25 augustus 2015 asiel aan.

Na mei 2016 zijn de militieleden drie maal bij uw ouders langs geweest om navraag te doen naar uw verblijfplaats. Uw ouders verlieten uiteindelijk het land en reisden naar Turkije waar ze, tot op heden, verblijven.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een originele identiteitskaart neer, een origineel nationaliteitsbewijs, een kopie van de woonkaart van uw vader, een originele kieskaart, een kopie van de eerste pagina van uw paspoort, kopieën van de identiteitskaarten van uw ouders, foto's van uw restaurant, een kopie van een rantsoenkaart en een originele verzendingsnota. U legt eveneens een filmpje neer opgenomen door een inwoner van de wijk over de militie.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie dan wel van een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en dit omwille van volgende redenen.

Wat betreft de problemen die u in 2007 gekend had, kan er aangestipt dat deze bijna tien jaar geleden plaatsvonden. U werd omwille van uw naam "Dulaimi" meegenomen naar het huis van een parlamentslid meegenomen. U werd er geslagen en moest er in een hoek zitten. Na bemiddeling van een buurman werd u weer vrijgelaten. U heeft in de daaropvolgende jaren, en dit tot aan uw vertrek uit Irak op 30 juli 2015, geen problemen meer gehad omwille van uw naam en gelinkt aan dit voorval (CGVS I p.8). Er is dit opzicht geen sprake van een systematische vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

U haalde voorts problemen aan met de politiediensten, militairen en de gemeente. U stelde ondermeer dat u uw kraam diende te verplaatsen van de hoofdstraat naar een zijstraat. Uit uw verklaringen blijkt

echter dat u hiertoe werd opgedragen omdat u uw kraam zonder de nodige vergunning had geopend. Hieruit kan geenszins worden geconcludeerd tot het bestaan van een persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Bovendien slaagde u er uiteindelijk in om alle administratie in orde te maken via uw connecties bij de gemeente (CGVS II p.10). Voorts haalde u aan dat de politie en militairen geregeld gratis eten van u eisten. Als u weigerde, vielen ze uw klanten lastig. Dient hier te worden opgemerkt dat het hier een probleem betrof met een aantal individuen. Ook dit volstaat niet om te besluiten u internationale bescherming toe te kennen. U verklaarde immers zelf uitdrukkelijk dat u niet de enige was die dergelijke problemen kende. Ook andere handelaren werden met dergelijke problemen geconfronteerd. Bovendien verklaarde u nog uitdrukkelijk dat u eigenlijk geen grote problemen kende met de politie. U stelde dat er goede en slechte officieren waren en u wees erop dat u een bevriende officier had, mulazem M.(...) A.(...), via wiens bemiddeling u uw problemen kon oplossen (CGVS I p. 10 en CGVS II p. 10 en 11). Uit bovenstaande kan geconcludeerd worden dat u de gestelde problemen met de politie, militairen en de gemeentevrij eenvoudig het hoofd kon bieden en er geen sprake is van vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat betreft uw problemen met de liwa Fadel el Abbas kan er vooreerst aangestipt worden dat u er bijzonder weinig over kan vertellen. U beweerde dat u tegenover het lokaal van de liwa uw restaurant uitbaatte. U kon het zien vanop uw terras en u liep er dagelijks langs. U verklaarde dat er een vlag ophing met het logo op (CGVS II p.20). Dit wil zeggen dat u gedurende drie maanden dagelijks het logo van de betreffende liwa onder ogen kreeg. Dat u dan niet in staat bent om dit logo te beschrijven is merkwaardig (CGVS II p.20). Het logo van de liwa zelf is rood en er staat een hand op afgebeeld (zie infomap). U stelde dat hun logo leek op dat van Hashed el Shaabi. Er staat een ruiter met een paard op die een vlag vast heeft, zo zegt u. De kleuren kon u zich evenmin herinneren (CGVS II p.20). Het logo van Hashed el Shaabi en dat van de liwa is fundamenteel verschillend zoals blijkt uit de objectieve informatie die zich in het administratief dossier bevindt. Daar u gedurende een periode van drie maanden dagelijks de vlag zag, is het zeer merkwaardig dat u deze niet kan beschrijven. Bovendien stelde u dat de militieleden op hun uniform de namen van zowel "Asaeb Ahl" en Haqq alsook van de Liwa "Abou Fadl el Abbas" hebben staan (CGVS II p.5). Ook dit is een erg onwaarschijnlijke combinatie daar beide groeperingen niet aan elkaar gelinkt zijn (zie infomap). U stelde de groepering voor als een groepering die zich alles kon permitteren. Zowel de politie als het leger stond machteloos tegenover hen. Het is een zeer machtige militie en iedereen was bang voor hen, zo zegt u. De militieleden passeerden gewoon aan de controleposten en niemand kan tegen hen optreden. Ze doen wat ze willen. Ze chanteren iedereen en niemand durft iets zeggen of vragen, zo luidde uw verklaringen (CGVS I p.13). U komt echter niet verder dan zeer algemene uitspraken. De liwa deed van alles, maar u wist niet wat. Ze hadden veel macht, maar u kon niet uitleggen op basis van wat u dat concludeerde (CGVS II p.8, p.9). Naast deze heel algemene beschrijvingen kon u slechts één concreet voorbeeld geven waaruit hun almacht moet blijken. Zo haalde u aan dat er een meubelmaker weigerde S.(...) R.(...) de meubels te geven die hij uitgekozen had. De man werd uit de wijk verjaagd, zijn winkel ging in vlammen op en zijn broer werd vermoord (CGVS II p.7). U wist wel niet meer hoe de man in kwestie heette (CGVS II p.7). Dit gebeurde enkele maanden voor uw eigen probleem, meer bepaald begin 2015, zo blijkt uit uw verklaringen (CGVS II p.7). U heeft met andere woorden zeer weinig informatie over de militie die u naar het leven stond. Aangezien u problemen had met deze militie is het merkwaardig dat u niet beter geïnformeerd bent over de militie en hun activiteiten. Eveneens merkwaardig zijn uw verklaringen dat de liwa u omwille van uw weigering hen gratis sandwiches te geven, vroeg om deel te nemen aan de gewapende strijd (CGVS II p.21). Het is volstrekt onlogisch dat u deze vraag gesteld wordt. De ontstaansreden van deze sjiitische liwa was het beschermen van sjiitische heiligdommen volgens de objectieve informatie en het vermoorden van soennieten volgens u (CGVS II p.6, infomap). In beide gevallen is het onwaarschijnlijk dat men u, een soenniet, die duidelijk aangaf niet gemotiveerd te zijn – u weigerde immers uitdrukkelijk in te gaan op hun eis om te gaan vechten – voor de strijd zou willen recruter. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt bovendien dat de rekruten een bootcamp in Iran moeten volgen en vandaar naar Syrië overgebracht worden (zie infomap). Hieruit kan afgeleid worden dat de rekruten serieus gemotiveerd moeten zijn. Het is dan ook niet plausibel dat ze u, een persoon die allerminst hun missie onderschrijft, gaan uitnodigen deel te nemen aan de gewapende strijd. Volledigheidshalve dient hier nog te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, en die in bijlage aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat al Hashd al Shaabi (HS), de overkoepelende organisatie van de sjiitische milities die deelnemen aan de strijd tegen IS en waartoe ook de brigade "Abou Fadl el Abbas" behoort, door een actief rekruteringsbeleid tal van jongeren kan overtuigen om op vrijwillige basis deel te nemen aan de gewapende strijd tegen IS. Er wordt daarbij geen dwang uitgeoefend. De vrijwillige rekruten worden aangetrokken door het maatschappelijke prestige en de financiële voordelen die het lidmaatschap oplevert. Zo meldde er zich in juni 2014 naar schatting één miljoen vrijwilligers aan naar aanleiding van de oproep van de sjiitische

leider ayatollah al Sistani waardoor velen van hen zelfs noodgedwongen geweigerd werden. Zelfs in het najaar van 2015, na grote menselijke verliezen, was er nog steeds geen sprake van een tekort aan vrijwilligers. De geraadpleegde bronnen zijn aldus eensluidend in hun antwoord: er vindt geen gedwongen rekrutering plaats door de milities van HS. Dat u aldus verplicht zou zijn geweest u aan te sluiten bij Abou Fadl el Abbas kan, in het licht van bovenstaande, eens te meer worden betwist. Voorts zijn ook uw verklaringen over het feit dat u alcohol verkocht in uw restaurant evenmin aannemelijk. U verklaarde dat u het bier in een frigobox verstopte onder een tafel. Althans dat verklaarde u op het tweede gehoor. Tijdens het eerste gehoor stak u het bier nog in uw frigo (CGVS I p.12, II p.12). Los daarvan zou u uw vrienden 's avonds laat op het terras van uw restaurant bier serveren (CGVS II p.12). Vanop het terras zag je het lokaal van de militie (CGVS II p.12). Dit wil zeggen dat de militieleden eveneens zicht hadden op uw terras. U verklaarde dat u enkel 's avonds alcohol serveerde wanneer de militieleden weg waren. U diende het bier op in flesjes met een zakdoek errond, zo zegt u (CGVS II p.11). Andere dranken serveerde u gewoon, zonder zakdoek errond (CGVS II p.11, p.12). Door net de alcoholische producten op een andere manier te serveren dan de overige, niet alcoholische dranken, vestigde u echter nét wel de aandacht op deze consumpties. Dit is toch opmerkelijk gezien de nabijheid van de militie tot uw zaak. Het is hoe dan ook merkwaardig dat u sowieso alcoholische producten voor de neus van de militie verkocht. Uit uw verklaringen blijkt nochtans dat de militie tegen de verkoop en consumptie van alcohol was (CGVS I p.16). Ook nadat u in een slecht daglicht kwam te staat bij de militie bleef u, ondanks dat u bang was en het gevoel had dat u meer in het vizier liep, hardnekkig alcohol verkopen (CGVS II p.17, p.23). U werd gevraagd waarom u dit niet stopzette. U antwoordde hierop dat het uw project was, dat het een groot deel van uw inkomsten uitmaakte en dat uw klanten erop rekenen dat u dat serveert (CGVS I p.16, II p.23). U had niet stil gestaan bij de mogelijkheid dat de militie wel eens onverwachts zou kunnen binnenvallen (CGVS II p.23). Moest u daadwerkelijk problemen hebben met een militie als "Abou Fadel el Abbas", kan er verondersteld worden dat u voorzichtiger te werk zou gaan.

Verder hecht het CGVS geen geloof aan de manier waarop u aan uw belagers bent kunnen ontkomen. S.(...) R.(...) zou met twaalf gewapende mannen uw restaurant vernield hebben. Uw arbeiders werden geslagen en u werd vastgegrepen, u kreeg eveneens de nodige slagen en stampen en werd vervolgens naar S.(...) R.(...) gebracht. Deze was van plan u te vermoorden om op die manier van u een voorbeeld voor de wijk te maken. Toen er een politiewagen aanreed, concentreerde de militieleden zich plots enkel en alleen op deze laatsten. De twaalf gewapende mannen lieten alles vallen waar ze mee bezig waren om zich vervolgens rond S.(...) R.(...) te scharen. U maakte van dit moment gebruik om ongemerkt twintig meter naar achter te kruipen en de benen te nemen (CGVS p.19). Ze waren u vergeten, zo zegt u. Dat deze verklaringen niet erg overtuigend zijn, hoeft geen betoog. Het is immers niet aannemelijk dat die twaalf mannen u allen zouden vergeten én uit het oog zouden om met zijn twaalven rond S.(...) R.(...) te gaan staan zodat u kan ontsnappen. De liwa was immers gekomen om u te vermoorden, zo blijkt uit uw verklaringen. Dat u dan ongemerkt kan ontsnappen op de manier die u beschrijft is niet aannemelijk (CGVS II p.19).

Voorgaande bevindingen doen ernstige vragen rijzen bij de waarachtigheid van uw relaas.

Dient hier bovendien nog te worden aan toegevoegd dat uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op een aantal essentiële punten afwijken van de verklaringen die u aflegde op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Zo verklaarde u bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ dat de militie u vroeg geen alcohol meer te verkopen. Dit wil zeggen dat u de mogelijkheid gegeven werd ermee te stoppen. Tijdens het gehoor op het CGVS was de verkoop van alcohol de druppel die de emmer deed overlopen. Toen ze er achter kwamen dat u alcohol verkocht sloegen ze u onmiddellijk in elkaar en vernielden uw kraam (CGVS I p.17). Uw verklaringen verschillen met andere woorden op essentiële punten van elkaar, dit is nefast voor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Bovendien werd u bij aanvang van uw gehoor op het CGVS de kans geboden uw verklaringen bij de DVZ te corrigeren. U had geen opmerkingen of correcties te doen wat betreft het gehoor dat u aflegde op de DVZ (CGVS I p.2, p.3). Dat u geen gelijklopende verklaringen aflegt op beide gehoren over de essentie van uw asielmotieven ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er blijken tevens tegenstrijdigheden en discrepanties te bestaan tussen uw opeenvolgende verklaringen afgelegd op het CGVS. Zo verklaarde u dat u initieel beweerde dat uw restaurant door zes of zeven personen van de gewapende militie kort en klein geslagen werd. Dit aantal werd in het tweede gehoor opgetrokken tot het dubbele, namelijk twaalf personen (CGVS I p.19, II p.18). U kon geen aannemelijke verklaring geven voor dit verschil in aantal (CGVS II p.23, p.24). Verder verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat een klant van u die goede relaties had met de militie voor u ging bemiddelen bij de liwa, tijdens het tweede gehoor zouden het

de nonkels van een vriend geweest zijn. U kende de naam van de nonkels niet. U dacht dat die nonkels mogelijks aangesloten waren bij een militie die actief was in het Zuiden van Irak, u wist het met andere woorden allemaal niet goed. Dat u ook op dit punt geen gelijklopende verklaringen kan geven en u bovendien niet eens weet wie er precies voor u is gaan bemiddelen in deze toch wel gevoelige zaak, ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid van uw verklaringen (CGVS I p.15, II p.16, p.17).

Waar u nog beweerde dat de militie na uw vertrek nog bij uw ouders zou langsgeweest zijn, kan er aangestipt worden dat deze feiten voortvloeien uit uw asielmotieven waar het CGVS geen geloof aan hecht. Bovendien verklaarde u op 3 mei 2016 aan het CGVS dat de militie geen contact opgenomen had met uw ouders sinds uw vertrek uit Bagdad op 14 juni 2015 (CGVS I p.5). Dit wil zeggen dat de militie gedurende bijna een jaar geen moeite gedaan heeft u te lokaliseren. Het is in dat opzicht merkwaardig dat de militie na mei 2016 plotsklaps drie keer bij uw ouders langsgaat om zich over uw verblijfplaats te informeren. U kon verder niet dateren wanneer ze voor het eerst bij uw ouders langsgingen. De laatste keer zou in juli 2016 geweest zijn (CGVS II p.2, p.3, p.4). Het CGVS hecht dan ook geen geloof aan het feit dat de militie nog bij uw ouders is langs geweest.

Tot slot moet nog worden opgemerkt datdat u geen enkel tastbaar begin van bewijs kan voorleggen om uw problemen mee te staven. Zo kan u vooreerst geen enkele vergunning of eigendomsakte van uw zaak neerleggen. Alles bleef achter in het kraam, zo zegt u (CGVS p.18). U legt enkel een aantal foto's neer van u tijdens het werk. Op basis van deze foto's kan u echter niet aannemelijk maken dat u de eigenaar was en daadwerkelijk tot mei 2015 een hamburgerkraam uitbaatte. Verder heeft u geen enkel bewijsstuk om uw problemen met de militie te ondersteunen. U zou in mei 2015 tweemaal naar de politie gegaan zijn. Deze weigerden uw klacht te registreren zo zegt u. Ze waren bang van S.(...) R.(...) en konden niets voor u doen (CGVS p.17). U had nochtans goede contacten met mulazim (evt nog toevoegen niet aannemelijk dat u via hem niet enig stuk zou kunnen krijgen waaruit uw problemen zouden kunnen blijken). U slaagt er met andere woorden niet in om uw werk als ook uw asielmotieven te ondersteunen met bewijsstukken. Dit draagt niet bij tot de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, woonstkaart, voedselranstoekenkaart, kieskaart, de eerste paginga van u paspoort als ook de documenten van uw vader zijn louter een aanwijzing voor uw identiteit en herkomst en deze van uw vader, maar doen geen enkele uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. Uit de foto's kan er hoogstens worden afgeleid dat u in een restaurant gewerkt heeft, doch niet dat u de eigenaar was noch problemen kende met de militie. De documenten zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van uw asielmotieven kunnen wijzigen. Op het filmpje zijn een aantal wagens te zien met gewapende mannen erop, niets meer en niets minder. Waar en wanneer dit filmpje werd opgenomen is niet duidelijk. Dit filmpje voegt dan ook niets wezenlijks toe aan uw verklaringen. Uit wat voorafgaat moet worden besloten dat, gezien de vastgesteld ongeloofwaardigheid van uw relaas, u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend. Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak

sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te

worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaligere aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van

blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakse burgers zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven

blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun louter aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 17 § 1 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en het zorgvuldigheidsbeginsel, voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing gebruik heeft gemaakt van een onduidelijk en onbetrouwbaar gehoorverslag, waarin een onaanvaardbare hoeveelheid formele en stilistische fouten staan. Hij licht toe dat er in het gehoorverslag vele ontoelaatbare fouten werden gemaakt tegen onder andere de regels van de grammatica en de interpunctie, waardoor het onmogelijk te achterhalen is wat nu precies het onderwerp van de zin is. Dit is nochtans essentieel in een gesprek dat dient om een asielrelaas te achterhalen, aangezien er vele personages in betrokken zijn en belangrijke details moeten worden weergegeven. Aangezien *in casu* het gehoorverslag niet deugdelijk en zorgvuldig werd opgesteld, werden volgens verzoeker de werkelijke feiten die aan de grondslag liggen van de beslissing niet correct weergegeven in het dossier. Aangezien dit gehoorverslag door het Commissariaat-generaal gebruikt werd om uiteindelijk te beslissen om hem zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren, dient de bestreden beslissing naar mening van verzoeker dan ook vernietigd te worden. Ter staving van zijn betoog citeert verzoeker diverse passages uit de gehoorverslagen, waaruit hij besluit dat er *in casu* duidelijk iets misgegaan is met de vertaling vanuit het Arabisch. Hij verwijst te dezen nog naar arrest nr. 165 957 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 15 april 2016, waarin werd geoordeeld dat een dergelijk onleesbaar gehoorverslag aanleiding geeft tot het vernietigen van de door het Commissariaat-generaal genomen beslissing.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3, §1 en 48/4, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en artikel 1A van het Verdrag van Genève, werpt verzoeker op dat hij als soenniet in Bagdad wel degelijk het risico loopt om vervolgd te worden wegens zijn godsdienst, vermits de sjjiitische milities er een constante bedreiging betekenen voor soennitische

moslims. Hij laat gelden dat hij wel degelijk meer dan genoeg informatie kan geven over de lokale afdeling van 'Liwa Fadel El Abbas', de sjiiitische militie die hem het leven zuur maakt. Zo kan hij de naam geven van de leider van deze groepering (S. R.) en kan hij een heel concreet voorbeeld geven van een meubelmaker wiens zaak door deze militie in brand werd gestoken toen de man weigerde gratis meubels te leveren aan de militie. Dit is een courante praktijk van de sjiiitische milities in Bagdad, aldus verzoeker, die er voorts op wijst dat hij tevens foto's kan neerleggen van de 'Liwa Fadel El Abbas' waarop hun lokale leider, S. R., duidelijk zichtbaar is (stuk 5 in bijlage). Hij is de man met de pet en de baard die volledig in het zwart gekleed gaat. Verzoeker stelt dat deze sjiiitische milities volledig legaal hun ding mogen doen zodat hij zich bij mishandeling door deze militie dus niet tot de gewone Iraakse politie kan richten. Hij wijst er te dezen op dat verschillende rapporten spreken van mensenrechtenschendingen door sjiiitische milities tegen soennitische burgers in Bagdad (stuk 6 in bijlage). Ook acht verzoeker het hoegenaamd niet onlogisch is dat hij als soenniet werd gevraagd om zich bij een sjiiitische militie aan te sluiten. Zo spreekt het rapport van Refworld (stuk 7 in bijlage) immers over sjiiitische milities die niet minder dan 16% soennieten in dienst hebben. Voorts hekelt verzoeker dat er in de bestreden beslissing weliswaar sprake is van een onderzoek betreffende de situatie in Bagdad, maar dat zijn specifieke situatie, zijnde een soenniet in het overwegend sjiiitische Bagdad, niet in rekening wordt gebracht. Bovendien kan hij bewijzen dat zijn broer erkend is als vluchteling in Oostenrijk (stuk 8 in bijlage) en dat zijn vader momenteel in Turkije verblijft als vluchteling (stuk 9 in bijlage). Dit is naar mening van verzoeker een overduidelijke indicatie dat hij gevaar loopt bij een eventuele terugkeer naar Irak.

2.3.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: verzoekers gehoorverslagen, arrest nr. 165 957 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 15 april 2016, foto's van de militie 'Liwa Fadel El Abbas' met als leider S.R., het artikel "*HRW concerned about Shiite militias' abuse*" van Daily Sabah, het artikel "*Iraq's Shia militias: helping or hindering the fight against Islamic State?*" van Jamestown Foundation van 29 april 2016, identiteits- en reisdocumenten van verzoekers broer S.S.F.A.-D. waaruit blijkt dat hij in Oostenrijk als vluchteling werd erkend en een document waaruit blijkt dat verzoekers vader momenteel als vluchteling in Turkije verblijft.

2.3.2. Als bijlage aan de verweernota worden volgende documenten gevoegd: het document "*Popular Mobilization Forces*" van Wikipedia, het document "*Hashd Sha'abi Committee logo*" van Jihad Intel en "*UNHCR Position on Returns to Iraq*" van UNHCR van 14 november 2016.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) wat betreft de problemen die hij in 2007 heeft gekend geen actuele, gegronde vrees voor vervolging kan worden vastgesteld, (ii) hij de door hem aangehaalde problemen met politieagenten, militairen en medewerkers van de gemeente vrij eenvoudig het hoofd kon bieden, zoals wordt toegelicht, en hieruit dan ook geenszins kan worden geconcludeerd dat er sprake is van een persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, (iii) geen geloof kan worden gehecht aan zijn vermeende problemen met de militie Liwa Fadel el-Abbas daar (1) hij bijzonder weinig kennis blijkt te hebben over deze militie, hij meer bepaald geen correcte beschrijving kan geven van het logo van deze militie en verkeerdelijk stelt dat dit logo leek op dat van al-Hashd al-Shaabi, het daarnaast onwaarschijnlijk is dat naast de naam 'Liwa Fadel el-Abbas' ook de naam van een andere militie (Assa'ib Ahl al-Haq) op de uniformen van de leden van Liwa Fadel el-Abbas zou vermeld staan zoals hij beweert, daar uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat beide groeperingen niet aan elkaar gelinkt zijn, en hij zich voorts beperkt tot zeer algemene uitspraken aangaande de macht en opkomst van Liwa Fadel el-Abbas en hij slechts één concreet voorbeeld kan geven waaruit hun almacht moet blijken, (2) het volstrekt onlogisch is dat de militie van hem zou eisen dat hij hen zou vervoegen in de gewapende strijd omdat hij zou geweigerd hebben om hen gratis sandwiches te geven, te meer daar verzoeker soenniet is, hij duidelijk aangaf niet gemotiveerd te zijn en uit de landeninformatie bovendien blijkt dat de milities van al-Hashd al-Shaabi, de overkoepelende organisatie van de sjiiitische milities die deelnemen aan de strijd tegen IS en waartoe ook de brigade "Abou Fadel el-Abbas" behoort, voldoende gemotiveerde vrijwilligers vinden om hun rangen te vervoegen en zij niet hun toevlucht nemen tot gedwongen rekrutering, (3) zijn verklaringen over het feit dat hij alcohol verkocht in zijn restaurant evenmin aannemelijk zijn, (4) hij ongeloofwaardige verklaringen aflegt over zijn ontsnapping uit handen van de militie, (5) hij incoherente verklaringen aflegt over het feit of hij al dan niet door de militie de mogelijkheid werd gegeven om te stoppen met het verkopen van alcohol, over het aantal personen dat zijn restaurant kort en klein sloeg en over wie voor hem is gaan bemiddelen bij de militie, (6) geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat de militie nog bij zijn ouders zou zijn langs geweest daar uit zijn verklaringen blijkt dat de militie gedurende bijna een jaar geen moeite heeft gedaan om hem te lokaliseren zodat het merkwaardig is dat de militie na mei 2016 plotsklaps drie keer bij zijn ouders langs

gaat om zich over zijn verblijfplaats te informeren en hij ook niet kon dateren wanneer de militie voor het eerst bij zijn ouders langs ging en (7) hij geen enkel tastbaar begin van bewijs kan voorleggen van zijn vermeende problemen, (iv) de door hem voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn asielmotieven kunnen wijzigen, zoals wordt toegelicht en (v) hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, na grondige analyse van de beschikbare informatie dient te worden besloten dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.5. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 17 § 1 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dient te worden vastgesteld dat zo dat de twee gehoorverslagen inderdaad soms moeilijk te lezen zijn, deze geenszins van dien aard zijn dat ze onleesbaar of niet te begrijpen zouden zijn. De Raad stelt tevens vast dat verzoeker weliswaar bepaalde passages uit de gehoorverslagen aanhaalt om zijn betoog te illustreren maar dat hij nalaat te concretiseren in welke zin de bewuste passages niet te begrijpen of voor interpretatie vatbaar zouden zijn, dan wel foutieve gegevens zouden bevatten. Meer algemeen kan worden gesteld dat verzoeker dit nalaat aangaande de gehoorverslagen in hun geheel. Verzoeker toont met zijn betoog in het verzoekschrift dan ook geenszins aan dat *“de werkelijke feiten die aan de grondslag van de beslissing liggen niet correct werden weergegeven in het dossier.”* Bovendien worden in de bestreden beslissing de vaststellingen die geleid hebben tot deze beslissing uitgebreid uiteengezet met telkens een verwijzing naar de exacte vindplaats in de twee gehoorverslagen. Deze vaststellingen kunnen bijgevolg zowel in de bestreden beslissing als in de gehoorverslagen worden teruggevonden, zodat verzoeker in de mogelijkheid was om er *in concreto* op in te gaan, hetgeen hij echter nalaat te doen. De Raad is aldus van oordeel dat er *in casu* geen sprake is van een onleesbaar gehoorverslag. De door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bijgevolg niet dienend.

Waar verzoeker voorts alludeert op problemen tijdens de gehoren bij de vertaling vanuit het Arabisch, slaagt hij er evenmin in te overtuigen. Verzoeker mag bewijzen dat hetgeen in zijn gehoorverslagen werd neergeschreven op een andere manier door hem werd gezegd. Hij dient deze beweringen evenwel te ondersteunen met concrete en pertinente gegevens. Verzoeker licht echter niet concreet toe welke elementen of gegevens in zijn verklaringen foutief werden vertaald terwijl hij daar nochtans de gelegenheid toe had middels zijn verzoekschrift en zijn verklaringen ter zitting. Blote beweringen van zijnentwege buiten beschouwing gelaten, toont verzoeker dan ook niet *in concreto* aan dat er *in casu* sprake zou zijn geweest van communicatie- of vertaalproblemen tijdens de gehoren die het geheel van de in de bestreden beslissing vastgestelde onwetendheden, tegenstrijdigheden, incoherenties en foutieve, vage, onwaarschijnlijke, ongeloofwaardige en onlogische verklaringen zouden kunnen verklaren, noch dat de kwaliteit of de betrouwbaarheid van de vertalingen gehypothetheerd zou zijn. De gehoorverslagen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevatten ook geen enkele indicatie of aanwijzing waaruit kan worden afgeleid dat er zich tijdens de gehoren vertaal- en/of communicatieproblemen zouden hebben voorgedaan. Verzoeker heeft ook tijdens of na de gehoren geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van de gehoren en de uitwisseling tussen de tolk en hemzelf. Hij verklaarde zowel bij aanvang als op het einde van de gehoren op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij de tolk goed begreep (administratief dossier, stuk 2, p. 2 en p. 19-20 en stuk 3, p. 2 en p. 25). Ook kreeg de aanwezige advocaat op het einde van beide gehoren de gelegenheid om bijkomende opmerkingen te maken. Hierbij werden geen opmerkingen gemaakt aangaande het verloop van de gehoren en de uitwisseling tussen verzoeker, de tolk en de *protection officer*. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat de gehoorverslagen geen correcte of volledige weergave zou zijn van het verloop van de gehoren, noch dat de vaststellingen van de bestreden beslissing hierin geen grondslag zouden vinden. De Raad benadrukt te dezen dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische vertaalproblemen tijdens de gehoren op te werpen, zonder dit *in concreto* aan te tonen. Gelet op wat voorafgaat besluit de Raad dan ook dat de door verzoeker opgeworpen vermeende vertaalproblemen geenszins een verklaring kunnen vormen voor het geheel van de vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing.

2.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een geponde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.6.1. Zo oordeelt de commissaris-generaal vooreerst op goede gronden *“Wat betreft de problemen die u in 2007 gekend had, kan er aangestipt dat deze bijna tien jaar geleden plaatsvonden. U werd omwille van uw naam ‘Dulaimi’ meegenomen naar het huis van een parlamentslid meegenomen. U werd er geslagen en moest er in een hoek zitten. Na bemiddeling van een buurman werd u weer vrijgelaten. U heeft in de daaropvolgende jaren, en dit tot aan uw vertrek uit Irak op 30 juli 2015, geen problemen meer gehad omwille van uw naam en gelinkt aan dit voorval (CGVS I p.8). Er is dit opzicht geen sprake van een systematische vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.*

U haalde voorts problemen aan met de politiediensten, militairen en de gemeente. U stelde ondermeer dat u uw kraam diende te verplaatsen van de hoofdstraat naar een zijstraat. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u hiertoe werd opgedragen omdat u uw kraam zonder de nodige vergunning had geopend. Hieruit kan geenszins worden geconcludeerd tot het bestaan van een persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Bovendien slaagde u er uiteindelijk in om alle administratie in orde te maken via uw connecties bij de gemeente (CGVS II p.10). Voorts haalde u aan dat de politie en militairen geregeld gratis eten van u eisten. Als u weigerde, vielen ze uw klanten lastig. Dient hier te worden opgemerkt dat het hier een probleem betrof met een aantal individuen. Ook dit volstaat niet om te besluiten u internationale bescherming toe te kennen. U verklaarde immers zelf uitdrukkelijk dat u niet de enige was die dergelijke problemen kende. Ook andere handelaren werden met dergelijke problemen geconfronteerd. Bovendien verklaarde u nog uitdrukkelijk dat u eigenlijk geen grote problemen kende met de politie. U stelde dat er goede en slechte officieren waren en u wees erop dat u een bevriende officier had, mulazem M.(...) A.(...), via wiens bemiddeling u uw problemen kon oplossen (CGVS I p. 10 en CGVS II p. 10 en 11). Uit bovenstaande kan geconcludeerd worden dat u de gestelde problemen met de politie, militairen en de gemeentevrij eenvoudig het hoofd kon bieden en er geen sprake is van vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.” Verzoeker laat het geheel van deze vaststellingen en overwegingen volledig ongemoeid zodat deze onverminderd staande blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.6.2. Daarnaast kan de commissaris-generaal worden gevolgd in diens oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende problemen met de militie Liwa Fadel el-Abbas.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft.

Immers, waar verzoeker laat gelden dat hij wel degelijk meer dan genoeg informatie kan geven over de lokale afdeling van ‘Liwa Fadel El Abbas’, de sjitische militie die hem het leven zuur maakt, dat hij de naam kan geven van de leider van deze groepering (S. R.) en dat hij een heel concreet voorbeeld kan geven van een meubelmaker wiens zaak door deze militie in brand werd gestoken toen de man weigerde gratis meubels te leveren aan de militie, komt hij in wezen niet verder dan het louter tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal en het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen. Dat verzoeker de lokale leider van deze militie kent en één enkel voorbeeld kan geven van een meubelmaker die door deze militie werd gevisieerd toont echter niet aan dat de door hem voorgehouden problemen met deze militie op enige waarheid zouden berusten. In de bestreden beslissing wordt overigens niet gesteld dat verzoeker in het geheel onwetend is over deze militie, maar wel dat zijn niveau van kennis merkwaardig laag is voor een persoon die beweert problemen met deze militie te kennen. De Raad stelt vast dat verzoeker in het verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de vaststellingen en overwegingen te ontcrachten waar dienaangaande in de bestreden beslissing correct wordt aangehaald als volgt: *“Wat betreft uw problemen met de liwa Fadel el Abbas kan er vooreerst aangestipt worden dat u er bijzonder weinig over kan vertellen. U beweerde dat u tegenover het lokaal van de liwa uw restaurant uitbaatte. U kon het zien vanop uw terras en u liep er dagelijks langs. U verklaarde dat er een vlag ophing met het logo op (CGVS II p.20). Dit wil zeggen dat u gedurende drie maanden dagelijks het logo van de betreffende liwa onder ogen kreeg. Dat u dan niet in staat bent om dit logo te beschrijven is merkwaardig (CGVS II p.20). Het logo van de liwa zelf is rood en er staat een hand op afgebeeld (zie*

infomap). U stelde dat hun logo leek op dat van Hashed el Shaabi. Er staat een ruiter met een paard op die een vlag vast heeft, zo zegt u. De kleuren kon u zich evenmin herinneren (CGVS II p.20). Het logo van Hashed el Shaabi en dat van de Liwa is fundamenteel verschillend zoals blijkt uit de objectieve informatie die zich in het administratief dossier bevindt. Daar u gedurende een periode van drie maanden dagelijks de vlag zag, is het zeer merkwaardig dat u deze niet kan beschrijven. Bovendien stelde u dat de militieleden op hun uniform de namen van zowel "Asaeb Ahl" en Haqq alsook van de Liwa "Abou Fadl el Abbas" hebben staan (CGVS II p.5). Ook dit is een erg onwaarschijnlijke combinatie daar beide groeperingen niet aan elkaar gelinkt zijn (zie infomap)."

Waar verzoeker daarnaast verwijst naar de aan het verzoekschrift toegevoegde foto's van leden van de militie Liwa Fadel el-Abbas, kan niet worden ingezien op welke wijze deze foto's verzoekers individuele relaas kunnen staven en de geloofwaardigheid ervan kunnen herstellen.

In zoverre verzoeker voorts opwerpt dat het niet onlogisch is dat hij als soenniet werd gevraagd om zich bij een sjitische militie aan te sluiten, hierbij verwijzend naar een artikel van Jamestown Foundation dd. 29 april 2016 waaruit blijkt dat sjitische milities 16% soennieten in dienst hebben, dient erop gewezen dat er een belangrijk onderscheid dient te worden gemaakt tussen gedwongen rekrutering, i.e. inlijving tegen de wil van de betrokkene, en het vrijwillig aansluiten bij een militie. Zo uit de informatie waarop de Commissaris-generaal zich baseerde bij het nemen van de bestreden beslissing (COI Focus "Irak, rekrutering door Popular Mobilisation Units/al-Hashd al-Shaabi" dd. 12 juli 2016) blijkt dat er inderdaad soennitische vrijwilligers in al-Hashd al-Shaabi ingeschakeld worden, blijkt uit voormelde informatie eveneens dat deze aansluiting op louter vrijwillige basis gebeurt en dat van gedwongen rekrutering geen sprake is. Deze informatie ondergraaft aldus wel degelijk de geloofwaardigheid van verzoekers relaas. Uit het door verzoeker neergelegde artikel blijkt geenszins dat de soennitische leden van de milities waarvan sprake vrijwillig dan wel gedwongen zijn toegetreden tot deze milities. Dit artikel werpt dan ook geen ander licht op de door de commissaris-generaal gebruikte landeninformatie of op de conclusies die de hij hieruit getrokken heeft.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker met de uiteenzetting in het verzoekschrift volledig voorbij gaat aan de motieven van de bestreden beslissing waar wordt geoordeeld/vastgesteld dat (1) zijn verklaringen over het feit dat hij alcohol verkocht in zijn restaurant evenmin aannemelijk zijn, (2) hij ongeloofwaardige verklaringen aflegt over zijn ontsnapping uit handen van de militie, (3) hij incoherente verklaringen aflegt over het feit of hij al dan niet door de militie de mogelijkheid werd gegeven om te stoppen met het verkopen van alcohol, over het aantal personen dat zijn restaurant kort en klein sloeg en over wie voor hem is gaan bemiddelen bij de militie, (4) geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat de militie nog bij zijn ouders zou zijn langs geweest daar uit zijn verklaringen blijkt dat de militie gedurende bijna een jaar geen moeite heeft gedaan om hem te lokaliseren zodat het merkwaardig is dat de militie na mei 2016 plotsklaps drie keer bij zijn ouders langs gaat om zich over zijn verblijfplaats te informeren en hij ook niet kon dateren wanneer de militie voor het eerst bij zijn ouders langs ging en (5) hij geen enkel tastbaar begin van bewijs kan voorleggen van zijn vermeende problemen. Het geheel van deze motieven, die bijdragen aan het besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker beweerde problemen met de militie Liwa Fadel el-Abbas, wordt door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.6.3. Waar verzoeker nog poneert dat hij als soenniet in Bagdad wel degelijk het risico loopt om vervolgd te worden wegens zijn godsdienst vermits de sjitische milities er een constante bedreiging betekenen voor soennitische moslims, hij er onder verwijzing naar stuk 6 toegevoegd aan het verzoekschrift in dit verband op wijst dat verschillende rapporten spreken van mensenrechtenschendingen door sjitische milities tegen soennitische burgers in Bagdad, en hij aldus op algemene wijze wijst op het sektarisch geweld ten aanzien van soennieten in Bagdad, verwijst de Raad naar hetgeen wordt uiteengezet onder punt 2.7.2.. Hoewel uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt dat soennieten in Bagdad inderdaad een verhoogd risico kunnen lopen om slachtoffer te worden van bepaalde gewelddaden, kan uit deze informatie niet worden afgeleid dat het loutere gegeven soenniet te zijn in Bagdad aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. De Raad benadrukt te dezen dat verzoeker noch tijdens zijn gehoren, noch in onderhavig verzoekschrift afdoende concrete aanwijzingen naar voor bracht waaruit kan blijken dat hij als soenniet een bijzonder risico zou lopen in geval van terugkeer naar Bagdad. Immers, nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij, behoudens zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven en behoudens een incident tijdens het sektarisch geweld in 2007-2008, gedurende de laatste jaren als soenniet persoonlijk concrete problemen kende in Bagdad. Zo werd verzoeker uitdrukkelijk de vraag gesteld of hij naast de door hem voorgehouden problemen met

de militie Liwa Fadel el-Abbas omwille van zijn zaak nog andere problemen had gekend omwille van zijn soennitische geloofsovertuiging. Hij verwees hierop enkel naar het feit dat hij tijdens de periode van het ernstig sektarisch geweld (2007-2008) gearresteerd werd door het leger maar door tussenkomst van een buurman vrijgelaten werd (gehoorverslag dd. 14 oktober 2016, p. 22). In de bestreden beslissing werd evenwel reeds terecht geoordeeld dat op basis van dit incident dat bijna tien jaar geleden plaatsvond in hoofde van verzoeker niet kan gesproken worden van een actuele, systematische en persoonsgerichte vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie. Ook in voorliggend verzoekschrift brengt verzoeker, naast een verwijzing naar zijn vermeende problemen met de militie Liwa Fadel el-Abbas, geen andere concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat er in zijn hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging louter omwille van het feit dat hij een soenniet uit Bagdad is. Het louter neerleggen van een artikel van 'Daily Sabah' kan te dezen immers bezwaarlijk volstaan.

2.6.4. In zoverre verzoeker tot slot opwerpt dat het feit dat zijn broer in Oostenrijk als vluchteling werd erkend en het feit dat zijn vader in Turkije "verblijft als vluchteling" overduidelijke indicaties vormen dat hij gevaar loopt bij een eventuele terugkeer naar Irak, benadrukt de Raad dat elke asielaanvraag of vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen dient onderzocht te worden. Het loutere feit dat zijn broer in Oostenrijk als vluchteling werd erkend is op zich geen bewijs van verzoekers hoedanigheid van vluchteling. Immers, uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn broer werd bedreigd omwille van zijn werk voor de Amerikanen en dat hij om deze reden Irak is ontvlucht (gehoorverslag dd. 3 mei 2016, p. 6). Nergens uit verzoekers verklaringen kan evenwel blijken dat de problemen die zijn broer heeft gekend op enigerlei wijze verband houden met zijn eigen asielrelaas. Verzoeker heeft asiel aangevraagd op basis van eigen asielmotieven, die echter om hoger vermelde redenen ongeloofwaardig werden bevonden. Wat betreft verzoekers ouders, leest de Raad in de gehoorverslagen dat zij Bagdad hebben verlaten uit angst voor de militie waarmee verzoeker naar eigen zeggen problemen zou hebben gekend. Deze militie zou een aantal keer zijn langsgesgaan bij verzoekers ouders en zou zijn vader hebben uitgenodigd op hun kantoor om zich te bevragen over zijn verblijfplaats (gehoorverslag dd. 14 oktober 2016, p. 2-4). In de bestreden beslissing werd evenwel reeds op goede gronden geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan deze bezoeken. Er kan derhalve evenmin geloof worden gehecht aan het feit dat verzoekers ouders om deze reden naar Turkije zouden zijn gevlucht. Ook hier kan dus geen verband worden vastgesteld tussen de reden waarom zijn ouders Irak zouden hebben verlaten en het gevaar dat verzoeker in geval van terugkeer stelt te lopen. Het door verzoeker neergelegde document omtrent zijn vaders verblijf in Turkije kan deze appreciatie niet ombuigen. Het betreft immers een onleesbare kopie van het originele document, die bovendien niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 PR RvV zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan.

2.6.5. Ook de overige door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat ze de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten correct als volgt: *"Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, woonstkaart, voedselranstoenkaart, kieskaart, de eerste paginga van u paspoort als ook de documenten van uw vader zijn louter een aanwijzing voor uw identiteit en herkomst en deze van uw vader, maar doen geen enkele uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. Uit de foto's kan er hoogstens worden afgeleid dat u in een restaurant gewerkt heeft, doch niet dat u de eigenaar was noch problemen kende met de militie. De documenten zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van uw asielmotieven kunnen wijzigen. Op het filmpje zijn een aantal wagens te zien met gewapende mannen erop, niets meer en niets minder. Waar en wanneer dit filmpje werd opgenomen is niet duidelijk. Dit filmpje voegt dan ook niets wezenlijks toe aan uw verklaringen."*

2.6.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden,

ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat is het vluchtrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Aangezien verzoeker op generlei wijze aantoont dat hij in Irak om welke reden dan ook en door wie dan ook persoonlijk werd/wordt gevisieerd met het oog op vervolging, is de argumentatie in het verzoekschrift omtrent het behoren tot een sociale groep *in casu* niet dienstig. De Raad benadrukt te dezen dat het desgevallend behoren tot een bepaalde (risico)groep er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant.

2.7.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.7.2. De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit de door verzoeker aangehaalde, de door verweerder neergelegde en de in het administratief dossier opgenomen (map 'landeninformatie') informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije

maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiiten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan

door de sjitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en –provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Een bijkomende indicatie (cf. document inzake vrijwillige terugkeer) hiervoor kan overigens worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode honderden Irakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met Bagdad als eindbestemming. Zo keerden er in 2015 bijna 700 Irakezen terug naar Bagdad. In de eerste helft van 2016 keerden bijna 500 Irakezen terug naar Bagdad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Met het louter betwisten van deze beoordeling en de stelling dat hij afkomstig is uit een regio waar er momenteel sprake is van een ernstig risico op schade omwille van willekeurig geweld als gevolg van een binnenlands gewapend conflict, brengt verzoeker geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Verzoeker brengt aldus geen valabele argumenten bij die voorgaande appreciatie kunnen ombuigen.

2.7.3. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tot twee maal toe door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan, mede gelet op hetgeen werd uiteengezet onder punt 2.5., derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS